

ИВА ДАМЈАНОВСКИ

ТИЕ

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Igor Isakovski' with a stylized flourish at the end.

Културна установа **БЛЕСОК**
Едиција **НАГРАДА ИГОР ИСАКОВСКИ**

Copyright © „Блесок“ 2017

Сите права се задржани.

Ниеден дел од оваа публикација не смее да биде репродуциран на кој било начин
без претходна писмена согласност на издавачот.

CIP - Каталогизација во публикација

Национална и универзитетска библиотека "Св. Климент Охридски", Скопје

821.163.3-1

ДАМЈАНОВСКИ, Ива

Тие / Ива Дамјановски. - Скопје : Блесок, 2017. - 52 стр. ; 19 см. - (Едиција
Награда Игор Исаковски)

ISBN 978-9989-59-669-8

COBISS.MK-ID 104036874

ИВА ДАМЈАНОВСКИ

ТИЕ

Скопје, 2017

*Добитник на награда за
најдобра необјавена дебитантска стихозбирка
„Игор Исаковски“*

ЌЕ ИМ ЗБОРУВАШ ЛИ НА ДРВЈАТА?

Ќе им зборуваш ли на дрвјата
дека кога ќе умрат
стануваат огнот во нашите куќи
и нивната пепел станува едно
со онаа од нашите изгорени соништа?

Ќе им зборуваш ли на дрвјата
дека кога ќе умрат
нивната рапава кожа станува мазна,
веќе не умее да старее
и на неа со зелена боја пишуваме:
„ДРВО“?

Ќе им зборуваш ли на дрвјата
дека ги убиваме
за да можат сликарите
да сликаат дрвја?

ЗЕМЈА (Омаж на Славко Јаневски)

Од земја сме
во земја.
Жива кал сме,
во жива кал пропаѓаме.
Кал калиме,
На кал, кал калемиме.

Од земја сме
во земја.
Не земајте ни ја земјата.
Земјата и не можете да ни ја земете.
А и што ќе ви е нашата сува земја,
мртвородилка,
леб не раѓа,
а ние од глад
тутун јадеме.
Тутунот како пиреј вирее.

Од земја сме
во земја.
Земјата ќе нè голтне,
земја ќе голтаме.
Небесна е земјата:
копајте ја, гроб нема да ѝ ископате,
удирајте ја, таа само поубаво ќе кафенее,
плукајте по неа, таа само поубаво ќе зеленее,
газете по неа,
боси, со чевли, со војнички чизми,
таа само поубаво ќе црвенее.

Од земја сме
во земја.
Залудно дрвјата ги сечете,
кога корењата не можете да им ги ископате.
Мавтајте
со секири,
со бели знамиња,
со шамичиња за збогум,
ама дрвјата од земја се во земја
и на труповите нивни
корењата пак им се живи.

Од земја сме
во земја.
Ако земјата ни ја земете
ќе мора да израснеме крила,
да станеме птици
и да се измориме над некое море
од неумирање.
А нема да умираме,
зашто ќе нема каде да нè погребат.
Само ќе летаме,
а никој не знае дека кога леташ,
чувството е исто како кога сонуваш дека
бескрајно паѓаш.
Ќе бидеме жар-птици
од пепел
во пепел,

што горат некаде високо горе,
а пепелта ќе паѓа во море
и не ќе може пак да се самозапали.

Од земја сме
во земја.
Земјата пишува поезија,
земјата моли за прошка,
земјата и мртви ќе нè прегрне.